

בתי המשפט

1

תק 3954/07	בית משפט לתביעות קטנות ירושלים
	לפני: כבוד השופטת אנה שניידר

בעניין:

התובעים

1. עודד בירן, עו"ד

2. פנינה בירן

נגד

הנתבעת

מרכז הספורט ע"ש לרנר

האוניברסיטה העברית בירושלים

פסק - דין

1. על פי כתב התביעה, רכשו התובעים ביום 15/10/06 מנוי שנתי למרכז הספורט של הנתבעת. בעבור המנוי שילמו התובעים יחדיו סכום של 5,544 ₪.
2. בתחילת חודש מרץ 2007, בעקבות שינוי במצב תעסוקתם של התובעים, ביקשו לבטל את המנוי ואף הגישו מכתב מנומק ביום 12/3/07, אך הנתבעת סירבה לבקשה ומכאן התביעה.
3. התובעים דורשים סכום של 7,234 ₪ המורכב כדלקמן:
3,455 ₪ – החזר דמי המנוי היחסיים ממועד ההודעה הראשונה על ביטול ההסכם;
4,000 ₪ - פיצוי בשל עוגמת נפש, והפסד השתכרות.
4. התובעים מבססים את תביעתם על פסק דין של בית משפט זה (כבוד השופטת נילי מימון) בת"ק 2537/06 גיל שמשון נגד מרכז הכושר בודי ליין מיום 22/1/07 שבו נקבע כי הן עקב סיכול החוזה בגין העדר אפשרות לקיימו בשל סיבות בריאותיות של

התובע, והן עקב ביטול סעיף בחוזה בהיותו סעיף מקפח בחוזה אחיד, אין לחייב את התובע לעמוד בחוזה (להלן – פסק הדין).

5. לטענת הנתבעת בכתב ההגנה, בעת מילוי טופס הבקשה ידעו התובעים שמדובר במנוי שנתי שאין אפשרות לבטלו.

עוד נטען, כי יש לאבחן את פסק הדין עליו מתבססים התובעים מן המצב נשוא התביעה הואיל ובמקרה שלפנינו, בניגוד לעובדות נשוא פסק הדין, לא מדובר בסיכול החוזה כמוגדר בסעיף 18 לחוק החוזים (תרופות בשל הפרת חוזה), התשל"א-1970 (להלן – חוק החוזים).

לענין הטענה בדבר תנאי מקפח בחוזה אחיד טוענת הנתבעת, שגם לענין זה אין להסתמך על פסק הדין, הואיל וההסכם נשוא התביעה שלפנינו שונה מן ההסכם נשוא פסק הדין. בעוד שבהסכם נשוא פסק הדין נקבע כי בכל סיטואציה אין לבטל את החוזה אלא ניתן להשתמש בחלופות כגון זיכוי או הקפאה, הרי שבענייננו הנתבעת מאפשרת לבטל את ההסכם במקרים בהם קיימות נסיבות בריאותיות חריגות השוללות את האפשרות להשתמש במנוי.

לטענת הנתבעת, שינוי במצב תעסוקה אינו עילה לביטול ההתחייבות שנטלו התובעים על עצמם, במיוחד לאור לוח שעות הפעילות הרחב של המרכז המאפשר לתובעים לחלק את זמנם כראות עיניהם.

6. בתשובתם לכתב ההגנה טוענים התובעים, כי המסמכים היחידים שנחתמו על ידם הם טופס הרשמה לבוגרי האוניברסיטה והצהרה והתחייבות שצורפו כנספחים לכתב התשובה (להלן – הטפסים), ולא נרשם בהם כי המנוי אינו ניתן לביטול ו/או להשעייה. לפיכך, טוענים התובעים, כי לא נכרת כלל חוזה, ולחלופין – יש צורך להשלים את החסר באשר לאפשרות ביטולו, תוך התחשבות בכך שמדובר בחוזה אחיד.

7. בדיון שהתקיים ביום 17/6/08 הוחלט כי פסק הדין ינתן על סמך סיכומים בכתב שיוגשו על ידי הצדדים.

8. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים בסיכומיהם, בטופס ההרשמה ובהצהרה והתחייבות, הגעתי למסקנה שדין התביעה להתקבל, אם כי בחלקה בלבד.

עיון בטופס ההרשמה מעלה כי הוא נחתם ביום 15/10/06, דמי המנוי שולמו באותו מועד, ונרשם במפורש בטופס כי תוקף המנוי עד 14/10/07, דהיינו לשנה. ההצהרה וההתחייבות מתיחסות למגבלות בריאות המונעות מהנרשמים להשתתף בכל הפעילויות הגופניות – ספורטיביות המוצעות במרכז הספורט, וכי הנתבעת לא תישא בכל נזק שייגרם בקשר עם מצב בריאותם של הנרשמים.

אף כי מדובר בהתחייבות של הנתבעת לאפשר לתובעים להשתמש בתמורה במתקני מרכז הספורט למשך שנה, בכפוף לחתימה על ההצהרה בדבר בריאותם ותשלום התמורה, דהיינו בהצעה וקיבול כאמור בסעיף 1 לחוק החוזים (חלק כללי), התשל"ג-1973 (להלן – חוק החוזים (חלק כללי)), רב החסר והנסתר בהצעה על פני הגלוי בה, במיוחד לענין האפשרות של התובעים לחזור בהם מן הקיבול או לענין ביטול המנוי במהלך תקופת תוקפו.

9. נראה שבמקרה דנן, שבו לא טרחה הנתבעת לגלות את עמדתה בטופס ההרשמה לענין חוסר האפשרות, מבחינתה, לבטל את המנוי במהלך השנה ולהחזיר את הסכומים ששולמו – יש משום הטעיה מצד הנתבעת במובן סעיף 15 לחוק החוזים (חלק כללי) אשר קובע:

”מי שהתקשר בחוזה עקב טעות שהיא תוצאת הטעיה שהטעהו הצד השני או אחר מטעמו, רשאי לבטל את החוזה; לענין זה 'הטעיה' – לרבות אי גילויין של עובדות אשר לפי דין, לפי נוהג או לפי הנסיבות היה על הצד השני לגלותן”.

לענין זה, אין די בכך שהמידע אודות היותו של המנוי שנתי ואינו ניתן לביטול מופיע בחוברת נהלי המרכז ובאתר האינטרנט, כטענת הנתבעת בתגובתה לכתב התשובה של התובעים.

אפשרות הביטול של המנוי או אי ביטולו במהלך תקופת תוקפו מהווה תנאי מהותי ביותר אשר יש לו, או יכולה להיות לו, השפעה מכרעת על קיבול ההצעה מלכתחילה. בנסיבות אלה, מן הראוי היה לכלול ענין זה בטופס ההרשמה ולא "להסתתר" מאחורי חוברת נהלים, או פרסום באינטרנט, אשר אפשר שלא הגיעו לידיעת התובעים לפני החתימה על טופס ההרשמה.

אילו ידעו התובעים בעת ההרשמה כי לא יהא באפשרותם לבטל את הרשמתם מכל סיבה שהיא, ניתן להניח במידה לא מבוטלת של סבירות, שלא היו רוכשים את המנוי או לפחות מתייחסים לנושא זה בעת ההרשמה.
משלא נכלל הנושא בטופס ההרשמה – נראה שמן הצדק ראוי לאפשר לתובעים לבטל את המנוי ולקבל החזר יחסי של הסכום ששולם על ידם.

10. משהגעתי למסקנה האמורה, מתייתר הצורך לדון בשאלה האם במקרה דגן לפנינו חוזה אחיד עם תנאי מקפח.

11. לאור האמור, אני מקבלת את התביעה לענין אפשרות ביטול המנוי החל ביום 12/3/07 ואילך, וקובעת כי על הנתבעת להחזיר לתובעים את הסכום של 3,455 ₪ המתייחס לדמי המנוי בתקופה שבין 13/3/07, דהיינו לאחר מכתב הביטול, ועד לתום תקופת תוקפו ביום 14/10/07.

מאידך, לא הורם הנטל המוטל על התובעים להוכחת עוגמת הנפש והפסדי ההשתכרות הנטענים על ידם, ולכן דינם של מרכיבים אלה של התביעה להידחות.

12. לפיכך, התביעה תקובל באופן חלקי.
הנתבעת תשלם לתובעים, תוך 30 ימים, סכום של 3,455 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מיום הגשת התביעה (10/9/07) ועד לתשלום המלא בפועל.
לאור העובדה שרוב רובה של התביעה נדחה – אין צו להוצאות.

ניתן להגיש בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 15 יום.
המזכירות: תשלח את פסק הדין לצדדים.
ניתן היום ט"ו באלול תשס"ח (15 בספטמבר 2008) בהעדר הצדדים.